

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 788/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Булајић В. Михајло адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд-Филијала Прокупље, ради уплате доприноса за обавезно социјално осигурање, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2005/18 од 25.10.2019. године, у седници већа која је одржана дана 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца против решења о трошковима парничног поступка које је садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 2005/18 од 25.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 2005/18 од 25.10.2019. године у ставу другом изреке, тако што се одбија жалба тужене и потврђује решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П бр. 414/18 од 10.09.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова ревизијског поступка исплати износ од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема овог решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П бр 414/18 од 10.09.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО уплати, за период од маја месеца 2015. године до маја месеца 2016. године, износе ближе означене у овом ставу изреке, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправака пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 21.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 2005/18 од 25.10.2019. године ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и пресуда Основног суда у Прокупљу П бр 414/18 од 10.09.2018. године потврђена у ставу првом изреке. Решење

о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке наведене пресуде је преиначено тако да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 2005/18 од 25.10.2019. године тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18) због потребе разматрања правних питања и уједначавања судске праксе у вези права на накнаду трошкова поступка. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка у смислу одредбе члана 408. и 420. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужилац је тужбом од 02.02.2018. године тражио уплату припадајућих доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Нижестепеним пресудама је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца изврши уплату доприноса за пензијско осигурање надлежном Фонду ПИО за период од маја месеца 2015. године до маја месеца 2016. године, на поједине месечне новчане износе с тим што је првостепени суд тужиоцу досудио трошкове парничног поступка, док је другостепени суд првостепену пресуду преиначио у овом делу и одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Врховни касациони суд налази да се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права у делу другостепене одлуке којом је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а одредбом члана 154. став 1. ЗПП да ће суд приликом одлучивања који ће трошкови бити надокнађени странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба као исход ове парнице, не може се прихватити закључак другостепеног суда да је тужилац у поступку у коме је потраживана накнада имао могућност да потражује доприносе за ПИО, те да стога свака странка треба да сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичног односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка у ситуацији када је странка успела у спору.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима парничног поступка на основу одредбе члана 416. став 1. ЗПП и одлучио као у ставу другом изреке.

Тужена је у обавези да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка који обухватају трошкове за састав ревизије од стране адвоката у износу од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Сл. гласник РС“, бр. 121/12) због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**